

| *in memoriam* |

Josep Maria Casasa i Carbó

(1933–2024)

Corria l'any 1974 quan des de la meua Saragossa natal em vaig traslladar a Barcelona per ocupar una plaça de resident al Departament de Cirurgia Pediàtrica de la Clínica Infantil de la llavors anomenada *Residencia Sanitaria Francisco Franco* de Barcelona.

La Clínica Infantil, inaugurada l'any 1967, era juntament amb la Clínica Infantil La Paz

de Madrid el màxim exponent de la pediatria a Espanya. Poc després de la inauguració s'hi va crear el Departament de Cirurgia Pediàtrica, al qual es van incorporar com a especialistes una primera generació de cirurgians pediàtrics que aviat es van constituir en referents de la cirurgia d'infants a Catalunya i a tot Espanya.

Quan m'hi vaig incorporar, el Departament, dirigit per un jove cirurgià arribat d'Alemanya, el Dr. Boix Ochoa, estava dividit, de manera innovadora, en seccions que s'ocupaven de les diferents àrees quirúrgiques pediàtriques: Cirurgia cardíaca, Cirurgia neonatal, Urologia, Traumatologia, etc. i com a cap de la Secció de Cirurgia digestiva hi havia el Dr. Josep M. Casasa.

El Dr. Casasa havia estudiat Medicina a l'Hospital Clínic de Barcelona. Era el tercer membre d'una nissaga de metges (avi i pare), que continuen el seu fill i la seva neta. Des del principi es va decantar per la pediatria, i va col·laborar amb el pediatre Dr. Pérez Soler. Però a ell li atreïa més la branca quirúrgica, de manera que va buscar un mestre i el va trobar en el Dr. Roviralta, un dels referents de la cirurgia infantil al nostre país. Durant aquells primers anys va ser un dels seus ajudants, cosa que li va permetre adquirir una sòlida base en una especialitat encara no considerada oficialment aleshores com a especialitat independent.

A partir del 1975, i ja com a Hospital Vall d'Hebron, el Departament de Cirurgia pediàtrica destacava per la investigació en diferents camps. El Dr. Casasa, des

de la Secció de Cirurgia digestiva, va treballar especialment en l'estudi del reflux gastroesofàgic. Va investigar, entre altres coses, els nivells d'agressivitat del suc gàstric sobre la paret esofàgica, i va determinar mitjançant una sèrie de tècniques el risc potencial per al pacient i la indicació de la intervenció anti-reflux correctora en cas necessari. Va mantenir una relació estreta amb diferents societats mèdiques, i cal destacar que va ser president de la Societat Catalana de Pediatria durant els anys 1992 a 1996.

Convergent convençut i amant de l'esport, va saber unir política i esport col·laborant des del principi en els treballs de la Sectorial d'Esports de Convergència, i va ser cofundador del Consell de l'Esport Escolar, una organització que incloïa pares i alumnes i que posteriorment va quedar sota l'empara de l'Ajuntament de Barcelona

Va practicar el tennis fins a una edat ben avançada i va ser president del Club Hispano Francès de Barcelona, on vaig gaudir amb ell disputats partits en què la seva tècnica depurada superava amb escreix la meua joventut.

De caràcter tranquil i bondadós, també era un culer fervent, i va rebre la medalla d'or i brillants del Barça poc abans de morir. Traspuava catalanisme, que va arribar al seu clímax amb la creació de les autonomies l'any 1979. «Ja no haurem d'anar a Madrid», recordo que va declarar joiós el dia de la constitució de l'autonomia catalana.

Vaig tenir l'honor de treballar amb ell durant molts anys a la nostra Secció de Cirurgia digestiva de la Vall d'Hebron, i d'apreciar els seus ensenyaments i la seva bondat en el tracte amb els nostres petits pacients. Al començament dels anys noranta va obtenir la plaça de cap del Servei de Cirurgia pediàtrica a l'Hospital Germans Trias i Pujol de Badalona, on va treballar fins que es va jubilar.

Que el nostre record vagi amb tu.

Dr. Jesús Broto Mangues

Cirurgia pediàtrica